ÖZEL
SAYI:17
21 OCAK
1992
FİYATI 500TL.
(KDV DAHİL)



İŞÇİLERİN SESİ

"Baba"nın paketinden zam, işsizlik ve açlık çıktı.

18 Ocak Ekonomi Balyozu

Bizim gibi ülkelerde, ekonomik ve politik çıkmazlar gündeme geldiğinde hep üreten ama yönetimde hiçbir söz sahibi olmayan emekçilerden fedakarlık istenir: yeni zamlar, vergiler, tasarruf fonları adı altında yeni sömürü biçimleri devlet eliyle gündeme getirilir. İşten atmalar, cezalar, baskılar, yetmedi mi yeni baskı yasaları ve yasaklamalar kaçınılmaz olur. Bu çark her zaman değişmeden böyle döndürülmeye çalışılır.

DYP-SHP Koalisyonu'nun haftalardır tartışılan ve nihayet 18 Ocak'ta açıklanan ekonomik paketi hiçbir yenilik taşımamaktadır. Zengilerden alınması tartışılan ek vergi, yada fedekarlığın her kesim tarafından yüklenilmesi gibi düşünceler tekelci patronların girişimleri sonucunda geri çekildi ve paketten yine çıka çıka emekçilere zorla içirilecek "Acı İlaç" çıktı.

Yeni ekonomik paket, ilk elden geçen yıl işten atılan 500 bin kişiye en az 300 bin kişinin daha eklenmesini kapsamakta. Bu da kabaca çoluğu çocuğuyla, kadını yaşlısıyla 300 bin ailenin daha açlığa ve ölüme mahkum edilmesinden başka bir anlam taşımamaktadır. Yeni ekonomik paket ayrıca %5,5 büyüme hızına karşın enflasyonun %42'ye indirileceği gibi kocaman bir yalanı da içermekte. Tüm sermaye çevreleri ve Demirel'in bizzat kendisi de biliyor ki, bu yıl beklenen enflasyon bu oranın en az iki katıdır. Hükümetin gelişinden beri süren zam furyasının, ekonomik istikrar paketiyle daha da artacağı ise herkesin bildiği bir gerçek. Ardından ücretlerin düşük tutulması uygulamasının gelmesi de bu uygulamaların değişmeyen bir parçası.

Bu uygulamanın ilk örneği memur maaşları enflasyonun altında belirlenerek gerçekleştirildi. Böylece baharda başlayacak toplu sözleşmelerde, işverenlerin dayatacağı düşük ücret politikalarına şimdiden yeşil ışık yakılmış oldu. Yeni ekonomik paket, vergi rekortmeni durumundaki emekçilere hiçbir şey sunmazken, küçük esnafın bile değil, ancak büyük şirketlerin yararlanabileceği bir vergi affı getirdi. Halkın malı olan ve bugüne dek tekelci sermayenin sağmal inek gibi kullandığı KİT'lerin neredeyse bedavaya tekelci sermayeye satılması planı ise uygulanmaya konmak üzere. Yeni ekonomik paket hazine arazilerini müteahhitlere yağmalama fırsatı verirken, arsa spekülasyonunu özendirmektedir. Bu şekilde büyük boyutlu yolsuzlukların önü açılmıştır. Vurgunculuk suçu yasallaştırılmıştır.

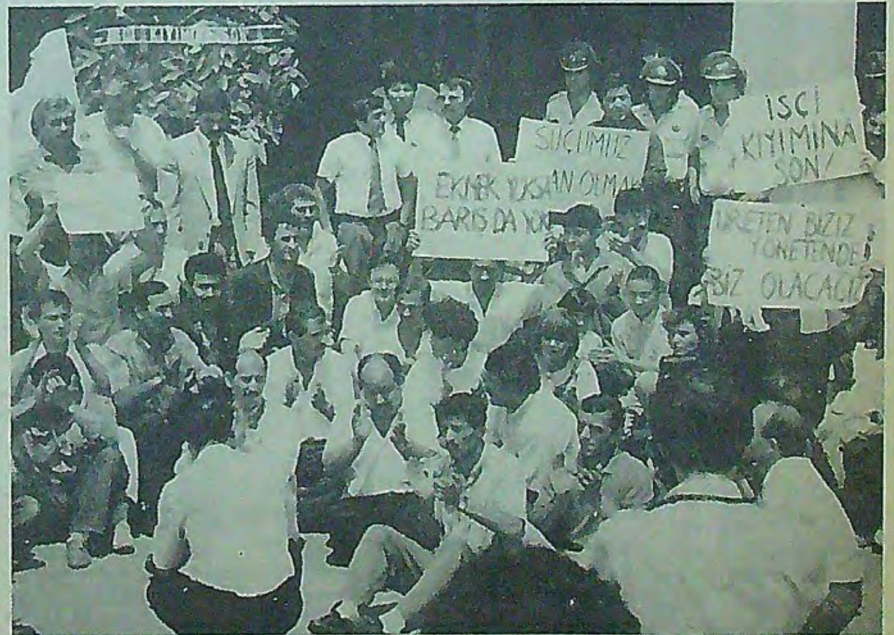
Oysa daha birkaç ay önce hem DYP hem SHP, ANAP'ın zam üstüne kurulu ekonomi politikasına veryansın ediyor, ucuzluk ve işten atılmaları durdurmayı vaat ediyorlardı. Enflasyonun üzerinde ücret artışları, emekçilere vergi indirimi gibi vaatler de bu pembe tablonun diğer motiflerini oluşturuyordu. Öyle ki, hızını alamayan DYP "herkese iki anahtar" diyerek milyonlara ev ve araba sahibi olma hayali kuruyordu. Üstelik tüm yolsuzlukların da hesabı sorulacaktı.

Peki ama ne oldu bu vaatlere? Seçimlerden sonra bu laflar yenilip yutuldu ve bu pembe vaatlerin yerini ekonomide yaşanan zorluklar aldı. Ekonomi iflas etme noktasındaymış, herkesin özveride bulunması gerekiyormuş, vb... İyi ama zaten Özal da yıllardır bu lafları söylemiyor muydu?

Koalisyon Hükümeti'yle Özal hükümetleri

***

- ✔ ***18 Ocak'ta Yeni Ekonomik İstikrar Paketi Açıldı.***
- ✔ ***DYP - SHP Koalisyonunun Ekonomik Programının Mantığı Bizi Bugünkü Krizli Ortama Getiren 24 Ocak Kararlarından Farklı Değil.***
- ✔ ***İstikrar Paketi Yaşanan Ekonomik KrizinYükünün Tümüyle Emekçilerin SırtınaYüklendiği Bir "çözümü" Hedefliyor.***
- ✔ ***Bu Ekonomik Paket de 24 Ocak Kararları Gibi İstikrar Değil İstikrarsızlık Üretecek.***
- ✔ ***Önümüzdeki Günlerde İşten Atmalar, Düşük Ücretler, Zamlar Artarak Sürecek. Buna Karşın Özelleştirme Politikalarıyla Kit'ler Tekelci Patronlara Yine Sudan Ucuza Satılacak.***



Bize yine zam, yine yoksulluk, yine işten atılma... 18 Ocak ekonomik paketi açıldı, yeni hükümetten beklenenlerin yarattığı ılıman ortamda sessiz sedasız bir "bomba" gibi patladı. İşimize sahip çıkmak için yine yürüyeceğiz, yine direneceğiz.

arasında esasta ciddi bir fark bulunmamaktadır. Özal'ın zor ve baskı yöntemleriyle, kararnameler ve oldu bittilerle gerçekleştirimeye çalıştığı uygulamalar, bugünkü hükümet tarafından "biraz daha sabır", sözleriyle yumuşak olarak gündeme getirilmektedir. Özal'ın gerçekleştimeye cesaret edemediği özelleştirmeler, toplumda yaratılan beklenti ortamında, Dünya Bankası'ndan alınacak kredilerle uygulanmaya girişilmektedir. Basında yer aldığı kadarıyla, Dünya Bankası, özelleştirmeler sonucunda işinden olacak 300 bin işçiye 1-1.5 yıl işsizlik ödemesi yapılmasına yetecek bir yardım yapmayı önermektedir. Ama 1.5 sene sonra 300 bin işçi ailesinin ne olacağı, milyonlarca işsiz bulunan ülkemizde nasıl iş bulabileceği ve geçimini sağlayacağı konusunda hiçkimse birşey söylememektedir. Yeni iş alanları açacak yatırımlara gidilmesi bütcede yer almamakta ve tekelci patronlar daha çok kar etsin diye yüzbinlerce işçi ailesiyle birlikte mutlak bir yoksulluğa terkedilmek istenmektedir.

Bunun yanında hükümet ortağı sosyal demokratlar ise, birtakım yasal değişiklerle sözümona işgüvencesi sağlamayı vaadetmekteler. Yapılan değişiklik ise, işçileri, yolsuzlukları, tarafgirlikleri ayyuka çıkan iş mahkemelerine göndermekten ibarettir. Bu mahkemeleri hızlandırma sözü vererek haksızlıkları çoğaltmaktan ibarettir.

Aslında sorun açık. Sürekli kriz içindeki ülke ekonomisi yine bir tıkanmanın eşiğinde. Bundan 11 yıl önce yine böyle bir tıkanmaya çare olsun diye 24 Ocak programı önerilmiş ve yıllarca 24 Ocak programının "başarısı" dillerden düşürülmemişti. Bugün, tesadüfe bakın ki, 12. yıldönümüne girilirken, 24 Ocak programının yarattığı çözümsüzlükler yine yeni bir istikrar programıyla aşılmaya çalışılıyor. Yani, 24 Ocak programının çözümsüzlüğü yine 24 Ocak mantığıyla aşılmaya çalışılıyor. İşte, Özal'ın İcraatları'yla Demirel'inki arasındaki benzerlik buradan kaynaklanıyor.

Son birkaç yıldır ülke ekonomisinin yaşadığı sancılar iyice artmıştı. Bu sancılı süreç ANAP'ın iktidarı kaybetme pahasına seçimleri öne almasına neden oldu. Emekçileri bu yöntemle daha fazla uyutamama gerçeği ortaya çıktı. Tekelci sermaye çevreleri yeni bir hükümetin yaratacağı beklentilerin, ekonomik krizin daha gürültüsüz patırtısız atlatılabilmesinde etkili olacağını düşündüler. Böylece, ülkemizde evvelce ekonomik kriz dönemlerinde artan halk muhalefetini darbeyle bastırma yerine bu kez seçim gündeme sokuldu. Krize karşı darbe yerine, krize karşı seçim. Darbe gücünde seçim gündeme sokuldu. Demirel, seçim sonrasında da toplumun beklentilerini lehinde kullanmayı başardı. 12 Eylül'ün baskı çemberine karşı toplumda yıllardır birikirken pasif öfkeyi de değerlendiren Demirel, takındığı "liberal" etiketle, SHP ile koalisyona yöneldi ve artık sistem açısından da çağdışı kalan bazı konularda "reform" yapacaklarını söylemeye başladı. Kısacası, DYP-SHP koalisyonunun ilk günlerinde "devrim gibi" manşetleriyle reformist bir hükümet görüntüsü çizilerek topluma pembe bir gelecek hayali şırınga edilmeye girişildi.

Oysa, rengi çabuk belli olan bu reformist görüntünün arka yüzü, ekonomide emekçilere içirilecek acı reçeteyi içeriyordu. Bugün artık, "şapka düştü kel göründü". İşçiler aralarından birkaç yüzbininin daha işsiz kalmasının ne demek olduğunu çok iyi biliyorlar. Aylardır, işten atmalar nedeniyle direnişlerin yaşandığı gerilimli bir ortamda, hükümetin birkaç yüzbin kişinin daha işten atılacağını ilan etmesi, açıkça işçilere karşı açılmış ekonomik bir savaşın ilanıdır. Zam üstüne zammın geldiği, spekülatif karların büyük boyutlara ulaştığı bir dönemde, bir yandan ücretler düşük tutulurken diğer yandan da yüzbinlerce işçinin işten atılması kaçınılmaz olarak ciddi toplumsal çatışmalar yaratacaktır. Hükümet gerek sendika yönetimlerini gerekse de basını ve çeşitli kuruluşları etkileyip yanına alarak işçilerin tepkisini yumuşatmaya, giderek pasifize etmeye çabalamaktadır. DYP-SHP koalisyonunun çeşitli kesimlerde yankı bulan, "bugün toplumsal uzlaşma gerekiyor" şeklindeki güdülendirmeleri emekçilerin pasifize edilmesi gayretlerinden başka bir anlam ifade etmemektedir.

Birkaç ay sonra, toplusözleşme dönemi gelip çattığında işveren cephesi enflasyonun altında kalan ücret önerileriyle hükümetin bu ekonomik programına uygun bir tavır takınacaktır. Bir yanda işten atılma, diğer yandaysa ucuz kölelik cenderesinde sıkışacak işçiler eğer direnme yolunu tutarlarsa, bu kez de "işbarışını bozmakla", "toplumsal uzlaşmaya karşı çıkmakla" suçlanacaklardır. Oysa daha bugünden hükümet ve egemen sınıflar açıkça emekçilere karşı saldırı ilan ettiler. Onlar çatışmayı göze aldılar.

Bu durumda emekçilere direnmekten başka çare kalmıyor. Onlar işten atacaklar; Biz ise "Fabrikalar bizim, terketmeyeceğiz" diye haykıracağız. İşgaller yaygınlaşacak. Ücretleri düşük tutacaklar; Ardardına grevlere çıkacağız. Sosyal haklarımızı elimizden almaya kalkacaklar, verecekleri ufak tefek hakları TİSK başkanı "bu ekonomik programın ruhuna aykırıdır" diyerek engellemeye çalışacak; Biz hakları almak için yürüyeceğiz. Zam yapacaklar. Zamları geri aldırtmak için sokaklara döküleceğiz. Yani yaşamak için direneceğiz, direnişin yaşamak için tek yol olduğunu öğreteceğiz. Ta ki kendi geleceğimizi kendimiz belirleyene dek...

Gelecek bizim ellerimizdedir...

Gelecek biziz...

* * *



24 Ocak kararlarının mimarları Özal ve Demirel, bu kararların devamı niteliğindeki yeni istikrar paketlerinin açıklandığı şu günlerde, 11 yıllık sürtüşmelerine son vererek mutlu bir tablo çiziyorlar. Emekçilerin yoksulluğu pahasına...

Sahibi: **Ali ATEŞOĞULLARI**
Yazı İşleri Müdürü: **Adnan CANSIZ**
Prof. İ. Gürkan Cad. 3 / 5 Cağaloğlu - İstanbul Tel: 512 50 35
Basıldığı Yer: **Sonhavadis Matbaası**